

## עדויות מאושוויץ

גם בין הגברים נערכה סלקציה. אנשי האס-אס שאלו באורח ידידותי למדי: 'אתה חולה? עלה על המשאית.' לא ידענו שהמשאיות נוסעות ישר לתאי הגזים. נותרנו 370 גברים, 420 נפשות בסך הכל נותרו חיים. [נכון לאותו יום; מרביתם מתו או נרצחו בהמשך].

מאוחר יותר דיברתי עם רופא צרפתי שעליו היה מוטל לאסוף את בגדי הקורבנות לפני תאי הגזים. הוא אישר בפני שאכן, המשאיות הביאו את האנשים מהרכבות ישר לשם. תאי הגזים תוארו כאולמות עם מקלחות. אחרי שהקרבנות ננעלו בפנים, עלו אנשי אס-אס עטויים מסכות גז על הגג והטילו אבקה [חומצת ציאניד?] דרך פתח קטן פנימה. ייסורי הגסיסה של הקרבנות לא ארכו יותר מעשר דקות.

מוריס ג., שנעצר ב-3 בספטמבר 1942 בבריסל.

מתוך סילבן ברכפלד, **החיים במתנה** (ידיעות אחרונות, 2000), ע' 41-42

\*\*\*

## עדויות על סלקציה באושוויץ

הוא עצר ילד בקבוצה שלנו. "בן כמה אתה?" "שבע עשרה", השיב הנער, רועד. "בן כמה אתה?!" חזר מנגלה על שאלתו והפעם בקול רם יותר. "שבע עשרה". "בן כמה...?" עצביו של הנער בגדו בו. "ארבע עשרה, אבל אני יכול לעבוד! אני חזק! אני יכול לעבוד!" צעק הילד כאשר חש בצלו ההולך ומתקרב של המוות.

שמחה (בן 17), בתוך **בין תמולנו ומחרנו**, ע' 88

הם מתחו את זרועותיהם העלובות והתחננו וטענו: "בבקשה אדוני הגנרל, ראה מה חסון אני"; אך "המכונה" בתחפושת אדם [מנגלה] הניעה את אצבעה שמאלה וכולם הלכו לתאי הגזים. לא היה שימוש לכלכלה הגרמנית במאמצי ילד בן 12.

דוד וודינסקי, **בין תמולנו ומחרנו**, ע' 89

\*\*\*

## מעדותו של רודולף הס, מפקד אושוויץ, על רצח היהודים בגז

בגוויות [של 900 שבויי המלחמה הסובייטים שהומתו בגז] לא נתגלו שום סימני עויות. כפי שהסבירו לי הרופאים, משתקת חומצת הכוהל את הריאות אך

השפעתה חזקה ופתאומית כל כך, שאינה כרוכה בתופעות חנק... ההמתה בגז השפיעה עלי השפעה מרגיעה, כי הרי צריכים היינו, בזמן הנראה לעין, להתחיל בהשמדה המונית של יהודים.

רודולף הס, מפקד אושוויץ

מקור: שגר צבי (עורך), **הקומנדנט מאושוויץ מעיד: רשימותיו של רודולף פרדיננד הס** (לוחמי הגטאות, תשל"ח), ע' 129-130

\*\*\*

### **מעדותו של אלי ויזל על שריפת גופות באושוויץ**

לא הרחק מאיתנו פרצו להבות מתוך בור, להבות ענק. שרפו שם משהו. משאית התקרבה אל החפירה ופרקה את מטענה: היו אלה ילדים קטנים. תינוקות!

כן, ראיתי זאת, במו עיניי ראיתי.. ילדים בלהבות. (האם פליאה היא, כי מאז נודדת השינה מעיניי?). הנה, לשם אפוא הולכים אנחנו. במרחק מה ראינו בור נוסף, גדול יותר, למבוגרים. צבטתי את פני: העודני חי? האמנם ער אנוכי? לא יכולתי להאמין בכך. כיצד ייתכן ששרפו אנשים, ילדים, והעולם יחריש? לא, אין זו אמת. סיוט... בקרוב אקיצ' [..]

אלי ויזל, מתוך **בין תמולנו ומחרנו**, ע' 90-91